

бака. Мъчителни разни мысли размъщахъ ума на момиченцето, мъчено отъ любовъ и обиколено отъ мрака на слѣпотата си. Недѣля премисли тогасъ гоненіята на сѣдбата си, която я бѣ хвърлила далечъ отъ бащината ѣ земи, далечъ отъ сладчайшйтѣ майчини ѣ милванія, която я е повивала ещѣ дѣтенце лашено отъ свѣтлината на деня, лишена отъ свой си ржководитель, злочеста въ най слядостно-то чувство на сърцето си, мъчена отъ безпядъжна любовь осветявана отъ слаба само луча, която обнадѣжвашѣ гръцката ѣ фантазія когато помысляше за сплата на вълшебствата и на либпчета.

Въ сърцето на бѣдното момиченце, природата бѣ всадила семе на добродѣтеля, което нѣкога щѣше да принесе плодъ. Училището на бѣдствіята не е сѣкоги спасително; наистина нѣкоги то умекотява и услажда злочестытѣ, но колко ожесточава и разваля сърцата нмъ! Когато помислимъ, че повече отъ другытѣ са гонимъ отъ жестокостята и неблаговоленіето на сѣдбата, и виждамы че дѣлата ни не ны правѣхъ достойны за едно таквось умразно исклученіе, тогасъ навиквамы да гледамы на челоувѣческія родъ като на нашъ врагъ, образувамы си смѣлы заключенія, боримъ са съ първоначалното добро на природата си, предавамы са на най силнытѣ страсти, които възбужда въ насъ съзнаніето на обидата ни. Недѣля продадена за печалба ещѣ дѣте като робнит, осѣдена да са покорява на сребролюбивы тираны и да мѣнува щастіе само когато са напои съ торчевыннытѣ на полюгъ живогъ, не е чудно, ако са бѣ измѣнила, и ако дарованіята съ които я бѣ надарила природата са преобърнхъ на недостатъцы. Понятіята и за правдата и за кривдата са омрачхъ отъ страстыта на която са предаде съ увлеченіе и трагическытѣ древыи страсти, които вълнувахъ сърцето на Мирра и на Медія и на другы нѣкои отъ мъчителна любовь, тѣ същытѣ обладавахъ и расквсвахъ сърцето на Недѣля.

Времето са минуваше и на таквызи жестоки мысли са предаваше слѣпота, когато са чу лекъ единъ шумъ въ стаята.

— Благодарѣ, безсмъртнытѣ богове! рече Юлія, вържхъ са вече отъ страцината олъзи нещера. Ела Недѣле, да си идемъ.

Нито дума продума Юлія преди да сдвжхъ въ колата.

— О, извка тогасъ дѣщеря а на Диомеда, като трепераше ещѣ. Каква сцена! каквы страшны вълшебства! какво потребално бѣше лицето на вѣщцата! но да го не поменувамы вече! зехъ вече питіето и та ми са поручава за слѣдствіето; съперницата ми подиръ малю ще бѣде безразлично лице предъ очитѣ на либовника, и азъ да, само възъ ще бѣдъ предметъ на обожаніето на Главка.